

॥ अध्याय ४२ ॥
 लोकसंग्रहा पासत जो अवतरलो । कार्य सोंपतकूच अवतार सोंपयलो । तो कितें जल्म-मरणाचो गुलाम जातलो ।
 धरता जो विग्रह स्वलिलेन ॥१४५॥ परब्रह्म जाचें वैभव । ताका कसलो मरण संभव । निर्ममत्व जाचो अणभव ।
 भवाभय कसो ताका बादतलो ॥१४६॥ दिसलो जरी कामांत प्रवृत्त । केन्ना कर्मा केलीं यत्किंचीत । सदांच कर्मांत
 अकर्मा पळयत । अहंकार विरयत तत्वान ॥१४७॥ “नाभुक्तं क्षीयते कर्म” । हें स्मरण युक्त कर्माचें वर्म । पूण
 ब्रह्मज्ञात्याचो न संभ्रम । पळयता जो ब्रह्मूच वस्तुमात्रांत ॥१४८॥ क्रियाकारक फलजात । हें सगलें प्रसिद्द द्वैत । तेंय
 ब्रह्मवीद ब्रह्मूच मानीत । भेद कित्याक रुपें मोतयाचे शिपयेवरी ॥१४९॥ बाबां असली जननी मायेस्त । पडली कशी
 काळाच्या तोंडांत । दिसाचीच भासची काळखी रात । तसलीच ही काणी जाली म्हणपाची ॥१५०॥ आतां हो
 अध्याय सोंपोवया हांगाच । राखुया मासीक मर्यादेक । चड विस्तार केल्यार खिन्नतायेक । पावतले श्रोते
 नाजाल्यार ॥१५१॥ बाकी निर्वाणकथा फुडली । फुडें योग्य वेळार कथनांत येतली । हेमाड शरण साईचरणीं ।
 पावलो कृतार्थाक यत्कृपेन ॥१५२॥ संतसज्जनानो तुमच्या आशिर्वादान । रचिल्लो भक्त हेमाडपंतान । जय
 अणकारीत श्रीसाईसच्चरितांतल्यान । श्रीसाईनाथ निर्वाण नांवाचो हो बेचाळिसावो अध्याय सोंपता हांगाच ॥

॥ श्रीसद्गुरूसाईनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

१. झगडें, झूज. २. कृतकृत्य.

॥ श्रीसाईसच्चरीत ॥ ५८७